

Zdá se mi, že se popisované příběhy rozpadají ve dvě části: v část mlynářskou a ve výstavní nesnáze venkovanů. Aby se věc prvá a druhá mohla přihodit, je nutno předpokládati, že jsou jednající osoby méně než prostoduché.

Pan otec, majitel klepáče a zapřísáhlý stoupenec stavu mlynářského, se chce o tento stav zasloužiti jen tím, že by rád provdal dceru do mlýna. Jeho syn se má státi rovněž mlynářem. Studuje tedy mlynářství, ale otec o tom neví a zapuzuje ho. — Proč o tom neví? Proč mu to syn nebo Liduška neřekli? Jak mohl dobrý pan otec přenést přes srdce, že jeho syn někde ludračí anebo že se nuzuje? — A dále: Proč se starý Kaliba nezeptal muže, který žádá o ruku jeho dcery, čím je a z jaké rodiny pochází? Inženýr, který nemá důvodu, pro něž by se skrýval, a naopak zná Kalibovu slabůstku pro mlynářství, by ovšem i bez otázek musil uvést, že je rovněž mlynářský synek a že zastává úřad v ředitelství dráhy, které rozhodne o zastávce v Hostěnicích. Liduška ví, do jaké míry se její pan otec o zastávku stará — proč tedy neulehčí sobě i ženichovi situaci? Proč neušetří otci trapné hledání protekce prostřednictvím bláhového krajánka? Což se vůbec může dospělý člověk domnívat, že krajánek je vhodná osoba k vyřizování úředních věcí? A opět dále: Kalibovo bloudění výstavní Prahou plné náhod a náhodiček tisíckrát zpodoběných v různých fraškách je tak bezradné a křečovitě šprýmařské, že člověk musí litovat umělce Wassermana, který jakýmsi divným řízením osudu sáhl k látce dočista plytké a nemožné.

Chtěl bych jen dodat, že scenáristova práce zachránila, co se zachránit dalo, a že vratké anekdotky jí byly uvedeny v filmový sled s péčí, která se mi zdá býti marnotratnou.